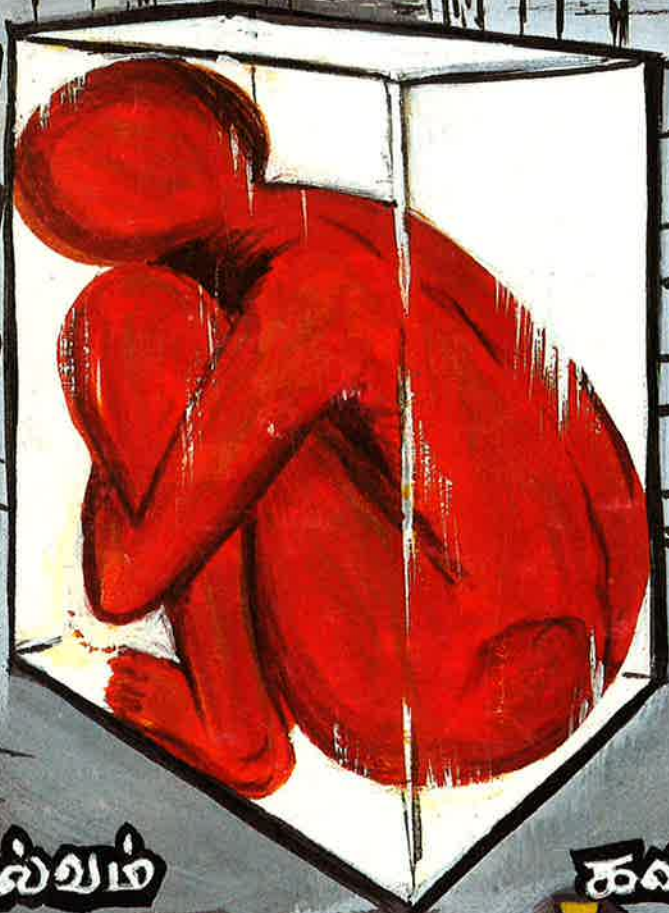

குடியா

THASAN

சிதல்வம்

கவிதைகள்

கட்டிடக் காட்டுக்குகள்

கட்டிடக்காட்டுக்குள்

செல்வம்

வெளியீடு
ஈழம் கலைகள் சமூகவிஞ்ஞானக் கழகம்

கட்டிடக்காட்டுக்குள்

செல்வம் கவிதைகள்

"ஆசியா"

3, Allee Paul Leautaud,
95200 Sarcelles,
France.

கவிதைகள் :செல்வம்
முதற் பதிப்பு :பங்குனி 1992
வெளியீடு :ஈழம் கலைகள் சமூக விஞ்ஞானக் கழகம்
(பிரான்சு)
வடிவமைப்பு :சி.புள்பராசா
கணனி பதிப்பு :ச.சபாலிங்கம் & செ.ராஜமோகன்
அட்டைப்படம் :அ.தேவதாசன்

Poems by :SELVAM
Published by :ARTS SOCIAL SCIENCES OF EELAM ACADEMY (ASSEAY)
FRANCE.

பதிப்புரை

எமது தேசத்தின் சோகங்கள் முடிவில்லாமல் தொடருகின்ற போதிலும்.... தேசங்கள் தோறும் எமது மக்கள் அகதிகள் என்ற புதியப்பட்டத்துடன் அலைகின்றபோதும் இங்கே எமக்கு இருக்கக்கூடிய ஆறுதலான விடயம் ஒன்றொன்றால் அது புலம் பெயர்ந்தவர்களால் படைக்கப்படும் இலக்கியம் ஒன்றுதான்.

ஆனால் இனத்தின் விடுதலைக்காக ஆயுதம் ஏந்திய இயக்கங்கள் எப்படி இலக்கு மாறி எமது மக்களை இருளில் ஆழ்த்தினார்களோ அதையொத்த செயலையே இன்று இந்த புலம் பெயர்ந்த இலக்கியவாதிகளும் செய்ய ஆரம்பித்துள்ளனர். இவர்களில் பலர் இனத்தின் எதிர்காலத்தையும், மக்களின் நலன்களையும் அலட்சியம் செய்து வெறுமனே தமது இருப்புக்களை வலியுறுத்தும் வெளியீடுகளிலேயே அக்கறைகொண்டுள்ளது கவலைக்குரிய அம்சமாகும்.

அன்று இனவாத அரசின் அடக்குமுறை எல்லைகடந்தபோது இயக்கங்களாக கிளர்த்தெழுந்த இயக்கங்களால் அற்புதமான போர்க்கால இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டன. அறிதலின் எல்லைகள் விஸ்தரிக்கப்பட்டன. குண்டுச்சட்டிக்குள் குதிரை ஓட்டும் கல்விமுறைக்குள் சிக்கிக்கொண்ட நம்மிளைஞர்கள் தம்மைச் சுற்றியிருந்த தடைகளை அறுத்துக்கொண்டு உலக அனுபவங்களையும், இலக்கியங்களையும் தமக்கு நெருக்கமாக்கினர். ஆனால் ஆயுதமோகம் அனைத்தையும் துன்யமாக்கியது. திக்குத்திசை தெரியாத அந்தகாரத்தில் அனைவரும் விடப்பட்டோம்.

மீண்டும் புதிய பக்கங்கள் , புதிய எஜமானர்கள் நமது சுதந்திரங்கள் நம்மவர்களாலேயே நசிக்கப்பட்டன. பேசும், எழுதும் சுதந்திரங்கள் கூட இழந்தவர்களானோம். அராஜகத்தின் கரங்கள் வெளிநாடுகளிலும் கூடப் பரவின. இருப்பினும் அதையும் உடைத்துக்கொண்டு புலம் பெயர்ந்தவர்களின் இலக்கியங்கள் எமது மக்களின் குரலாய் ஒலித்தன. ஆனால் அதற்கும் இப்போது ஆபத்து வந்துவிட்டவகையில் பலருக்கு இதுவும் பணம் சேர்க்கும்..... புகழ் சேர்க்கும் வியாபாரமாகி வருகிறது.

வெறுமனே இருப்புக்களை காப்பாற்றுவதற்காக இலக்கியம் படைப்பதை நாம் நிராகரிக்கிறோம். படைக்கப்படும் இலக்கியம் மக்களின் குரலாக இருக்கவேண்டும்..... மக்களை சென்றடையவேண்டும் என்பதோடு அவர்களோடு இணைந்து நின்று அவர்களுக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்பதே எமது விருப்பம்.

அந்தவகையில் தமிழில் "ஆசியா" வின் மூன்றாவது வெளியீடான கவிதைத் தொகுப்பே செல்வத்தின் "கட்டிடக் காட்டுக்குள்" ஜெயபாலனது "சூரியனோடு பேசுதல்" அருந்ததியின் "இரண்டாவது பிறப்பு" ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புகள் எம்மவரிடையே ஏற்படுத்திய தாக்கத்தைப் போன்றே செல்வத்தின் இந்தக் கவிதைகளும் ஏற்படுத்தும் என நாம் திடமாக நம்புகிறோம்.

அராஜகத்தினுள்ளும், அடக்குமுறையினுள்ளும் சிக்கிச் சிதறுண்டு போன ஒரு அகதி மனிதனின் அவலக்குரலாக ஒலிக்கும் செல்வத்தின் கவிதைகள் எமது கடந்தகால,நிகழ்கால சோகங்களின் சான்றுகள்.

இன்னூலை வெளியிட அனுமதித்தந்த திரு. செல்வத்துக்கும், இதற்கு முன்னுரை எழுதித்தந்த திரு. உமாகாந்தனுக்கும், இதனை வடிவமைத்து கொடுத்த திரு.புஸ்பராசாவுக்கும்,அட்டைப்படம் வரைந்த திரு.தேவதாசுக்கும்,கண்ணிமூலம் பதிவு செய்த திரு.ராஜமோகனுக்கும் எமது நன்றிகள்.

எமது வெளியீட்டை ஆதரித்தும், தொடர்ந்தும் எம்மை ஊக்குவிக்கும் எமது நண்பர்களுக்கும், எமது வெளியீடுகளை தமது சஞ்சிகைகளில் விமர்சித்து ஆக்கமும், ஊக்கமும், அளித்துவிய நண்பர்களுக்கும் "ஆசியா" தனது நன்றிகளை தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

23-03-1992

சபா கோமதி
"ஆசியா" சார்பாக

ஆசிரியரின் பேனாவில் இருந்து....

வணக்கங்கள்.

"ஆசிரியர்" அமைப்பினூடாக என் கவிதைகளை புத்தகமாக வெளியிட விரும்புவதாக அறிந்தேன். நன்றி.

சேரன், ஜெயபாலன், சண்முகம் சிவலிங்கம் போன்ற தமிழில் தலை சிறந்த கவிஞர்கள் ஈழத்தில் இருந்து மிக நல்ல கவிதைகளை எழுதுகின்றார்கள். அவைகள் புத்தகமாக வெளிவருகின்றது. அவ்வகையில் என் கவிதைகள் உருவகப் பொலிவிலோ, உள்ளடக்க வலுவிலோ தரமானவையா என்பது எனக்கு கேள்வியாக உள்ளது.

பாரிசில் என் காலமும், என் தேசம் நெருப்பாகத் தொடங்கிய காலமும் சமவயதானவை. எங்களைக் கொடுமைப்படுத்தியவர்களை விட தங்கள் உயிரைக் கொடுத்து தேசத்தைக் காப்பாற்ற வெளிக் கிட்ட எம்புத்திரர்கள் தங்களைத் தாங்கள் அழித்துக்கொண்ட நிகழ்வுகளே ஆறாத்துயரைத்தந்தது. பெரும்பாலும் கவிதைகள் இந்தவகையில் அமைந்தது. அன்றைக்கு என் மனசாட்சிக்கு சரியாக கப்பட்டதை எழுதினேன். நாளைக்கு இவைகள் சரியாக இருக்குமோ என்று எனக்கு கேள்வியல்ல.

ஒரு நல்ல கவிதை எப்படியிருக்கவேண்டும் என்று சொல்லித்தருவதோடு எழுதுங்கள், எழுதுங்கள் என உற்சாகப்படுத்திய திரு. கிருஷ்ணகுமாரை இவ்வேளை நினைத்துப்பார்க்கின்றேன்.

தொடர்ந்து " தமிழ் முரசு " பத்திரிகையில் என் கவிதைகளை பிரசுரித்து நேரிலும், தொலைபேசியிலும் என்னைத் தேடித்தேடித் எழுத உற்சாகப்படுத்திய திரு. உமாகாந்தன் என்றும் நன்றிக்குரியவர். அவ்வப்போது ஏற்படுகின்ற மனவுணர்வுகளை கவிதைகளாய் எழுதிக்கொடுப்பேன். அவைகளைத் தேடிச் சேகரித்து புத்தகமாக்க உதவிய சகோதரன் திரு. குகேந்திரனுக்கும் என் நன்றிகள்.

- செல்வம் -

முன்னுரை

நண்பன் செல்வத்தோடும் அவரது கவிதைகளோடும் மிகவும் நெருங்கிய பரிச்சயம் உள்ளவன் என்ற வகையிலும், செல்வத்தின் கவிதைகளுக்கும் எமது மக்களுக்கும் இடையே "தமிழ் முரசு" மூலம் ஒரு பாலத்தை அமைத்துக் கொடுத்தவன் என்ற வகையிலும் இந்தக் கவிதைகளுக்கான முன்னுரையை நான் எழுதுவது பொருத்தமானது தான் என எண்ணுகிறேன்.

செல்வத்தின் கவிதைகளைத் தொகுத்து "ஆசியா" அமைப்பு நூல் வெளியிடுவது குறித்து சில நண்பர்களுடன் விவாதித்த போது அவர்களில் சிலர் சொன்னார்கள் "சேரனது, ஜெயபாலனது, செழியனது கவிதைகளைப்போல் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படி செல்வத்தின் கவிதைகளில் என்ன இருக்கிறது? அவர்களது கவிதைகளில் எந்த அராஜகத்துக்கும் பணியாத வீரம், மனிதர்களை நேசிக்கும் பாங்கு, மண்வாசனை, இலட்சிய தாகம் எல்லாமே நிறைந்து இருக்கின்றன. ஆனால் செல்வத்தின் கவிதைகளில் வெறும் சராசரி மனிதனின் துயரமும், புலம்பலும் தானே இருக்கின்றன என்று கூறினார்கள். அப்போது அவர்களுக்கு நான் சொன்ன பதிலைத்தான் நான் இப்போது இங்கும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

சேரனும், செழியனும், ஜெயபாலனும் இவர்கள் போன்ற இன்னும் பல ஈழத்துக் கவிஞர்களும் தங்களை இயக்கங்களோடும், போராட்டத்தோடும் இணைத்துக் கொண்டவர்கள். இன்னும் இவர்களில் சிலர் ஒரு கையில் பேனாவையும், மறு கையில் துப்பாக்கியையும் தாங்கியிருந்தவர்கள். இவர்களுடைய மனவுணர்வு வேறுபட்டது. நமது மண்ணில் சிந்தும் ஒவ்வொரு துளி இரத்தமும் இவர்களது கவிதையின் சொற்களில் அணுகுண்டாக வெடிக்கின்றன. இது ஒரு பக்கம். ஆனால் மறுபக்கத்தில்

தேசத்தில் நடக்கம் பிரச்சனைகளிலிருந்து தப்பிஓடி வெளிநாடு களுக்கு வந்து எமது சொந்த முகங்களை விற்று அகதிவாழ்க்கை வாழும் நம் போன்ற பல ஆயிரக்கணக்கான சாதாரண மனிதர் களின் மனவுணர்வுகள் என்ன ? அந்த மனவுணர்வை ஈழத்திலிருந்து வரும் கவிதைகளில் நாம் எதிர்பார்க்க முடியுமா? உண்மையிலேயே ஒரு சராசரி அகதி மனிதனின் மனவுணர்வை, அடித்துத் துரத்த முடியாமல் அவன் உள்ளத்துள் நிரந்தரமாகவே தேங்கி விட்ட சோகத்தை செல்வத்தின் கவிதைகள் கொண்டுள்ளன. ஈழப்போராட்டம் திசைதிருப்பப்பட்டு தனது கனவுகள் சிதைக்கப்படுவது கண்டு பொறுக்கமுடியாமல் விம்மி..... வெடித்துப் புலம்பும் ஒரு சராசரி மனிதனின் குரல் செல்வத்தின் கவிதைவரிகளில் ஒலிக்கிறது.

இங்கே நான் மேலே குறிப்பிட்டவற்றைச் செல்வம் தன் "நாளை விடி பொழுதில் " கவிதையில் மிகவும் துயரத்தும்பக் இப்படிக் குறிப்பிடுகிறார்.....

இரவின் துயர் அகற்ற
இளமைச் சிறகறுக்கும் -எம்மிளைஞரை
வாழ்த்தவா வந்தேன்
இல்லை - இல்லை
நெட்டை மரங்களென
நின்றழுது
பெட்டைப் புலம்பலென - ஒரு
கவிதை பாட வந்தேன்.

இத்தோடு இந்த அகதி மனிதனின் மனக்குமுறல் ஓயவில்லை. தனது சொந்த முகத்தை இழந்துவிட்டோமென்ற ஆதங்கம் வார்த்தைகளாய் வெடிக்கிறது.

நிலவுக்கு ஒழித்துப்
பரதேசம் வந்து - ஒரு
கனவுக்குப் பயந்து
கவிதைபாட வந்தேன்
தேரிமுக்கும் வேளையிலே
கைகொடுக்க மறந்து - என்னை
தேற்றிக் கொள்ள - ஒரு
கவிதைபாட வந்தேன்.

ஒரு கனவுக்கு அஞ்சி
கண்மூட மறுக்கும் - எத்தனை
இரவுகள் இப்படி நீளும்
சொல்லுங்கள் எத்தனை இரவுகள்
இப்படி நீளும்

முகத்தை இழந்துவிட்ட இந்த அகதிமனிதனின் மனக்குமுறல்
களை நான் அவரின் ஒவ்வொரு கவிதைகளிலும் காண்கிறேன்.
அந்த சோகவரிகள் தனிமையில் எப்போதும் என் காதுகளில்
ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. இந்த நிலையை " நந்தவனத்
திலோர் ஆண்டி " கவிதையில்.....

குந்தியிருக்கவோர் நிலம்
குறித்துக் காட்டவோர் பூமி
அள்ளியணைக்கும் உறவு
இழந்தவர் இங்கே
காற்சட்டை மேற்சட்டை போட்டு
நிர்வாணமாகத் திரிகின்றோம்
அந்நியரின் பூமியிலே

செல்வத்தின் இந்தத் துயரவரிகள் அவரது மனத்தின் வேத
னையை மாத்திரம் காட்டவில்லை. தமது அகதிநிலையை மறந்து
அந்நிய பூமியின் போலிச் சுகங்களிலே மயங்கி நிற்கும் எம்ம
வர்க்கு சாட்டையடியாகவும் விழுகிறது.

இதையே " நேற்றிருந்தோம் " கவிதையிலே இன்னுமொரு
வகையில் தெரிவிக்கிறார்....

பெற்றதாயும்
பிறந்த பொன்னாடும்
எங்கோ நெடுந்தொலைவிலிருக்க
இங்கேயோர் குளிரிரவில்
இருப்பிழந்த அகதிமகன்
ஓங்கிக் குரலெடுத்து
நேற்றிருந்த கதை சொல்ல வந்தேன்

என்ற துயரைச் சொல்ல வந்த செல்வம் அத்துடன் ஓயாது இங்கே மயங்கிக் கிடப்பவரைச் சாடுகிறார்.

வடகோடி உயர்ந்தால் என்ன
தென்கோடி சாய்ந்தால் என்ன
தாய்ப்பூமி
துன்பக் கடலுக்குள் அமிழ்ந்தால் என்ன
அகதிக் "காட் " டுண்டு
காரும் வீடும் வேண்டும்
கனவுண்டு
ஐயோ தமிழா.....
சீங்களத் துப்பாக்கிக்குப் பயந்து
ஏவுகணைப் பின்னலுக்குள் சிக்குண்டாய்

அகதியின் நிலையை "நாளைய நிலவு " கவிதையில் இன்னுமொரு வகையில் வெளிப்படுத்துகிறார்....

என்னை நீ தேடாதே !
இன்று
எனக்குள் நான் இறந்தேன் !
ஏறச் சொன்னால்
எருதிடம் உதைவாங்கி
இறங்கச் சொன்னால்
உழவனிடம் அடிவாங்கி
எங்கள் இருப்பறியா இருப்பிற்கு
நீயுமோர் இலக்கணமானாய் !
நானோ - அவமானத்தையும் சிலுவையையும் தாங்கி
நாடோடிப் பாடகனானேன்.

இது மாத்திரமல்ல "மெல்லச் சாகுது மனுசம் " கவிதையில்....

செம்பரத்தம் பூ மறந்தோம்
செவ்விளநீர் நிறம் மறந்தோம்
சிறு குறிஞ்சி மணம் மறந்தோம்

என்று குமுறும் செல்வம் "வெளியிலே போனவர்கள் " கவிதையில் இன்னும் ஒருபடி மேலேபோய் நெஞ்சுக்குள் புகுந்துவருகிறார்.....

கடல்களுக்கப்பால்
இன்னும்
தேசங்கள் உள்ளனவோ
தேடுகிறார்கள் எங்கள்
மனிதர்கள் !
வெளியில் போகின்றோம்
எனச் சொல்லி
பபிலோன் நதியோரத்திலிருந்து
சீயோனை நினைத்தமுத
யூதரானோம்
நாங்கள் நல்ல சுகம்
உங்கள் சுகம் எப்படி ?
பொய் எழுதி, பொய் எழுதி
பேனாவே நகைக்கின்றது

அகதித் தரையில் வாழும் ஒவ்வொரு மனிதர்களின் உண்மை வாக்கு மூலங்களாக இந்த வரிகள் இல்லையா ? இந்தக் குழறல் "கடிதங்களில் வாழும் மனிதர்கள் " கவிதையில்....

இந்த தேசத்தில் நாங்களோ !
கடிதங்களில் வாழும் மனிதரானோம்
ஐந்து வருடங்கள்
மனைவியுடனும் சின்ன மகனுடனும்
கடிதத்தில் குடும்பம் நடத்தும்
என் நண்பன்
எட்டுவருடங்கள்
தாயின் முகத்தை
காசிதத்தில் தேடும்
என்மச்சான்
கடிதங்களில் வாழும் மனிதரானோம்

என்று கவலையுறும் செல்வம் இதே கவிதையில்.....

உருத்துக்கள் உறவுகள்
நெருப்புக்குள் வாழ
அவர்கள் இருப்பின் சுகமறிய
காலைகள் விடிந்ததும் கடிதங்களைத் தேடுகின்றோம்
வீட்டுக்கு வெளியே குளிக்கொட்ட
நெஞ்சுக்கூடு நெருப்புக்குள் அவியுது

என்ற உடலின் ஒவ்வொரு இரத்த அணுக்களும் வெடித்துக் குமுறுவது செல்வத்தின் இந்த வரிகளில் ஒலிக்கிறது.

செல்வம் என்ற அகதிக் கவிஞன் தன் அவதிப்பட்ட மனதின் அத்தனை உணர்வுகளையும் "கட்டிடக்காட்டுக்குள் " கவிதையில்.....

சூரியன் கிழவனாகி மங்கிக் கிடந்தது
பனிப்பூக்களைச் சூடினாலும்
மரங்கள் விதவையாகி
அழுது வடிந்தது
உடுப்புக்குவியலுக்குள்
வெள்ளை முகங்கள்
சிவந்து சினுங்கியது
புகழ் கொண்ட " செயின் " ஆற்றுக்
கரையோ தூங்கி வழிந்தது....

கலர்ப் படங்களாயும், கற்பனைப் பூக்களாயும் கண்களின் முன்னே விரியும் பாரிஸ் நகர் இந்தக் கவிஞனுக்கு எப்படித் தெரிகிறது பார்த்தீர்களா? இதன் பின்னே தொடர்கிறார்....

கட்டிடக் காட்டுக்குள்
இந்தக் காலத்தில் தான்
நான் புகுந்தேன்

கட்டிடக் காட்டின் நெரிசலுக்குள் மூச்சுத்திணறும் வேளையும் இந்தக் கவிஞன் பிறந்த மண்ணை இப்படி நினைக்கிறார்.....

சிறு குருவி வீடுகட்டும்
தென்னோலை பாட்டிசைக்கும்
சூரியப் பொடியன் செவ்வரத்தைப் பூவை
புணரும் என் ஊரின் இருப்பிழந்தேன்
அலை எழும்பும் கடலோரம் ஒரு வீடும்
செம்மண் பாதையோரம்
ஓர் தோட்டமும்
கனவுப் பணம் தேட
கடல் கடந்தோம்
நானும் நாங்களும்
அகதித் தரையில்
முகமிழந்தோம்

என செல்வம் கலங்குவது இந்தக் கவிதை வரிகளில் தெரிகிறது. இவரது கவிதைகளில் அடுத்து எனக்கு பிடித்த விடயம் அராஜகத்தைக் கண்டு நொந்து விம்மி வெடிக்கும் இந்த மனிதனின் உணர்வு கள்தான். இது செல்வத்தின் பல கவிதைகளில் பல்வேறு வடிவங்களில் கண்ணீர்த்துளிகளாகிறது. இயக்கப் பிரிவினைகள் இந்தக் கவிஞனை வருத்துகின்றன. இயக்க முரண்பாடுகள் துப்பாக்கிகளால் தீர்க்கப்படுவது கண்டு இவர் துடிக்கின்றார். "நந்வனத்திலோர் ஆண்டி " கவிதையில்.....

மூன்று தமிழ் தோன்றியதும்
எம்மிடமோ -நாங்கள்
மூத்த குடிப் பரம்பரையின் புத்திரரோ ?
இராமனும் பரதனும் அடிபடும்
இந்த இராமாயணம்
உலகம் நம்மாலே கற்கும்
இரும்பாலே செய்தாரோ மனதை
இப்படிக் கொடுமைகள் ஆக
நான் பெரிது நீ பெரிது
என் சாதி உன்சாதி
என் இயக்கம் உன் இயக்கம்
"நாங்கள் " நந்வனத்திலோர் ஆண்டி.
கூத்தாடிக் கூத்தாடி
போட்டுடைத்தோமடி

என்று புலம்பிய செல்வம் இயக்க அராஜகங்களும், துப்பாக்கி ஆளுமையும் எல்லை மீறுவதைக் கண்டு "நேற்றுவரை" கவிதையில்
விரக்தியுடன் வெதும்புகிறார்....

சுழிபுரத்து சுடுமணல் தொடங்கி
வீரவன்னி வீதி மட்டும்...
என்று அராஜகத்தின் இரும்புக்கரம் பதித்த தடங்களை நினைவு கூர்ந்து

மண்ணையும் சுதந்திரத்தையும்
எதிரி பறித்தான்
மனித நேயத்தையும் அன்பு செய்தலை
யார் பறித்தார்
வெட்கப்படுவோம்

என அராஜகவாதிகளை தன் பேனாவால் குத்திக் கிழிக்கிறார்.
இதையே இன்னுமொரு வடிவில் "கல் தோன்றி மண்தோன்றா "
கவிதையில்.....

"கீதைக்கு விளக்கம் கேட்டீரோ !
வானொலியிலும் தொலைபேசியிலும்
பெரியம்மாவின் மகனை
சித்தியின் மகன் கொல்லத் தேடுகின்றான்
உத்தரவு வந்ததாம் "

என்று அங்கலாய்க்கும் இந்தக் கவிஞன் தொடர்கிறான்

கடத்திச் செல்வது, கழுத்தை முறிப்பது
காணாமல் போகப் பண்ணுவது
கல் தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்துப் புகழ்
காட்டுமிராண்டித் தனம்
தூ !

என்று காறி உமிழும் இக்கவிஞனின் எச்சில் அராஜகவாதிகளின்
முகங்களில் பட்டுத் தெறிக்கிறது.

இந்த ஆளுமைக்கும், அராஜகத்துக்கும் ஏகபோக சொந்தக்காரர்
கள் ஈழத்துப் போர்க் காலக் கவிதைகளின் எழுச்சிக் கவிஞன்
ஒருவன் இந்தக் துப்பாக்கிகளுக்குப் பணிய மறுக்க அவனை நாடு
கடத்தும் உத்தரவை செய்தனர். இது கண்டு செல்வம் குமுறுகி
றார்.....

மன்னவனும் நீயோ
வளநாடும் உனதோ
இன்னுமொரு கம்பன் அங்கே
நாடுவிட்டுச் செல்ல வேண்டுமாம்
கேட்டீரோ !
துப்பாக்கிகளின் பெயரைச் சொல்வதே
பெரிய கௌரவமாய்ப் போன தேசத்தில்
மானிடத்தை யார் மதித்தார்

விடுதலை வேஷம் தரித்த அராஜகவாதிகளின் கொடுமைகள் பல இடங்களில் செல்வத்தை கொதித்தெழுந்து காறி உமிழ்ச் செய்கிறது. "கான மயிலாடக் " கவிதையில்.....

"பிரபஞ்சமேவிய பார்வைகள்
உலகத்தையே மாற்றுவோம் பேச்சுக்கள்
செய்கைகளோ தூ !

தூ ! என்று தொடங்கும் இவர் அராஜகம் ஏற்படுத்திய வடுக்களை வருடி துன்புற்று

கான மயிலாடக்.....
துவக்கெடுத்தோம்
படை அமைத்தோம்
ஆத்மாக்களைக் குறிவைத்தோம் போ !

என்று ஆத்மாவையே கலங்க வைக்கிறார் "மெல்லச் சாகுது மனுசம் " கவிதையில்

"எதிரிக்கு வியூகம் அமைக்கும் போது
நண்பர்களால் கொல்லப்பட்டாயாம்
எதிரியின் சன்னங்கள் துளைத்திருந்தால்
பொறுத்திருப்பாள் உன் அம்மா
எப்படித்தான் துடித்தாளோ !
யாழ்ப்பாணத்து சுடுமணலே
அர்த்தமில்லா இக் குருதியில் நீ
குளிர்ந்தாயா ? நீ குளிர்மாட்டாய் "

என்று துடிக்கிறார்.

இப்படிச் செல்வத்தின் எந்தக் கவிதைகளை எடுத்து கொண்டாலும் ஒரு சராசரி மனிதனின், ஒரு அகதி மனிதனின் இதயத் துடிப்பை உணரமுடிகிறது. ஒரு அடக்கப்பட்ட மனிதனின் அவலச் சுமைகளின் வெளிப்பாட்டை அறியமுடிகிறது.

நண்பர் கிருஷ்ணகுமார் அடிக்கடி கூறுவதுபோல ஈழப்போராட்டம் இறுதியாக எங்களுக்குத் தந்த சொத்து இந்தப் போர்க்காலக் கவிதைகள் தான். இந்த உயர்ந்த இலக்கியங்கள் தான் இன்று துப்பாக்கிகளைத் தொடாமல் பேனாவாலேயே வரலாறு படைத்த அந்த இளம் ஈழத்துக் கவிஞர்கள் வரிசையில் செல்வத்துக்கும் நிட்சயமாய் இடமுண்டு. அந்த இடத்தை நண்பர் செல்வம் பெற வேண்டும் என இங்கே வாழ்த்துவதுடன் கிடுகுவேலி எல்லைகளைத் தாண்டி செல்வத்தின் பார்வைகள் உலகளாவிய வகையில் பரவவேண்டும் என்றும் அராஜகத்துக்கு அடிபணியாது சுயமான தீர்க்கமான கொள்கை நிலையை அவர் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பதே எனது விருப்பங்கள்.

தி.உமாகாந்தன்

இரவுச் சூரியன்கள்

எங்கள்:

சின்னவனே ! பண்டிதனே !
பரிபூரணனே ! பவானே !
நீளுகின்ற வரிகளிலே
நீண்டெரியும் மணிவிளக்குகளே
செம்மண் புழுதிகளை சித்தரித்த
கோலங்களே.....

உங்கள்:

அன்னை என்ன எம் மண்ணைப்பாலாக்கி
தன்மார்பால் கொடுத்தாளோ
ஈழதேசத்தின் சோகத்தை கண்ணுக்குள்
வைத்தாளோ உன் அப்பன்.

எங்கள்:

ஈழத்து சோழங்கூட
அடித்து அடித்து கூவுதடா.
ஆழமில்லா குடாக்கடல் கூட
அலை அடித்து புலம்புதடா
காரிருளில் எழுந்தெரிந்த
சூரியனின் குஞ்சுகளே
வால் வெள்ளி போல் வந்து சென்ற
ஈழமானிடத்து ஒளிசரங்களே !

நீங்கள்:

இனியொருக்கால் பிரந்து வந்து
ஈழவீதிகளில் நடந்து சென்று
ஐக்கியத்தை தத்துவத்தை வலியுறித்தி
இன்னும் அகலா எதிரிகளை
அடித்து துரத்துங்கள்.

தமிழ் முரசு/ ஆனி 1985

நேற்றுவரை

நீறு பூத்த நெருப்பில் பூ மலரும்
சூறு கொண்ட கைகள்
ஒன்றாகி கருவி கொள்ளும்
இப்படியே கனவு கண்டு
கனவு கண்டு.....

சுளிபுரத்து சுடுமணல் தொடங்கி
வீர வன்னி வீதி மட்டும்.....
நேற்றுவரை

மண்ணையும் சுகந்திரத்தையும்
எதிரி பறித்தான்
மனித நேயத்தை அன்பு செய்தலை
யார் பறித்தார் ?
வெட்கப்படுவோம் !

துப்பாக்கி வழிபாடும்
ஆளுமை நினைப்புக்களும்
இப்படியே தொடர்ந்தால்.....
தூர் அதிர்ஸ்டம் பிடித்த இனமே
ஒட்டு மொத்த இனத்தையே
எதிரி ஏதாவது கம்பத்தில் தூக்கி
"தற்கொலை செய்தார்கள்"
எழுதி வைப்பான்.

தமிழ் முரசு/ தை 1986

நாளா விடிபொழுதில்...

நிலவுக்கு ஒழித்துப்
பரதேசம் வந்து - ஒரு
கனவுக்கு பயந்து
கவிதைபாட வந்தேன்.

தேரிழுக்கும் வேளையிலே
கைகொடுக்க மறந்து - என்னைத்
தேற்றிக்கொள்ள - ஒரு
கவிதைபாட வந்தேன்.

இரவுத் துயர் அகற்ற
இளமைச் சிறகறுக்கும் - எம்மிளஞரை
வாழ்த்தவா வந்தேன்
இல்லை - இல்லை.

நெட்டை மரங்களென
நின்றழுது
பெட்டைப் புலம்பலென - ஒரு
கவிதைபாட வந்தேன்.

நிலவுக்கு ஒழித்துப்
பரதேசம் வந்து - ஒரு
கனவுக்கு அஞ்சிக்
கண்மூட மறுக்கும் - எத்தனை
இரவுகள் எப்படி நீளும் -
சொல்லுங்கள் - எத்தனை
இரவுகள் எப்படி நீளும்

எம் மண்ணிலும்
எத்தனை இரவுகள்
இப்படிப் போகும் - அந்த
வேதனைப் பேய்களின்
வேட்டைகள் ஓயும் -

இந்தக் குளிர் தேசத்து இளம்காற்றே - நீ
ஆயிரம் மைல் தாண்டி
ஆறேழு கடல் தாண்டி
மாங்கனித் தீவின்
மறுபாதி மண்ணில் - வாடிடும்
எம் மக்களைத் தழுவு
கந்தகப் புகை நடுவே
கண் விழித்துக் காத்திருக்கும்
எம்முயிர்க்
காதலிகளைத் தழுவு
இரவுத் துயர் அகற்ற
இளமைச் சிறகறுக்கும் - எம்
இளைஞரை வாழ்த்து
நெட்டை மரங்களென
நின்றழுது - பெட்டைப்
புலம்பல் புலம்பிடும் - எம்
கதை கூறு.

மலைகளின் மீது - தேயிலை
மலைகளின் மீது - மானூடம்
இழந்து நிற்கும் - எம்
மக்களைத் தேற்று.

தமிழ் அறியாச் சீமையிலே - பொது
வழி தெரியாது வாழும் - எம்
அவலத்தை எடுத்துக் கூறு.

நிலவுக்கு ஒழித்துப்
பரதேசம் வந்து - இன்று ஒரு
கனவுக்குப் பயந்து
கண் மூட மறந்தவர்கள்
சொந்த முகம்
இழந்து போனவர்கள்.

அன்று,
வீதிக்கு வீதி
மேடைகள் போட்டு - வீணருக்கு
மாலைகள் இட்டோம் - வெறும் வீணருக்கு
மாலைகள் இட்டோம்.

இன்றைய இழப்புகள்
இல்லாத
பொழுதுகள் தான் - ஆனாலும்
அன்று தானே
தொடங்கின இத் துன்பங்கள்
அன்று தானே தொடங்கின
இத் துன்பங்கள்.

வெள்ளம் வருமென்றறிந்தும்
அணைகட்ட மறந்தவர்க்கு
இரத்தத்தால்
திலகங்கள் நாம் இட்ட
அன்று தானே
தொடங்கின இத்துன்பங்கள்.

ஆண்ட பரம்பரைக் கதைகளில் - நாம்
பசி - பட்டினி மறந்திருந்த
அன்று தானே
தொடங்கின இத்துன்பங்கள்.

வடக்கிற்கும் தெற்கிற்கும்
எங்கள் மன்னவர்
வாய்ப்பந்தல் போட
மத்தியில் வாழும் மலையகத்தவனை
நாம் மறந்த
அன்று தானே
தொடங்கின இத்துன்பங்கள்.

வாய்ப்பந்தல் போட்ட
எங்கள் மன்னவரெல்லாம் - சொந்த
மண்ணினை மறக்க
நேற்றைய சின்னவன்
எழுந்து
காற்றையும், கடலையும்
பெருங் காட்டையும்
கையிலே கொண்டான் -
தன்
ஆவிக்குள் அனலாகி - அவன்
ஆயுதம் கொண்டான்
மானூட
அன்பையும் கொண்டான்.

அன்பையும் அறத்தையும் கொண்டவர்
உலகை
வென்றதை அறிந்தான்
அவன் - அரும்
கண்களை வித்து
கைவினை கொள்ளும்
காரியம் செய்யான்.

இன்றைய துயருக்குள் துயராகி
அவன்
நாளைய விடிவிற்கு
நாயகன் ஆவான்.

இளமையை வெறுத்து
 இரத்தங்கள் சிந்தி
 கண்ணிகள் விதைத்து
 கருவிகள் ஏந்தி
 எதிரியை வீழ்த்தி
 மண்ணினை மீட்க - விடி
 வெள்ளிகள் தோன்றின -
 தோன்றிய
 வெள்ளிகள் ஏன்
 பல கூறுகளாகி
 விடியலைத் தள்ளின
 மண்ணினை மீட்டிடல்
 நோக்கமெனில்
 அவர் மனசுக்குள் - ஏனித்தனை
 தேக்கம்.

ஒன்று திரண்டால்
 உண்டெழுக்குடமை - என்று
 உணர்ந்திருக்கும் - ஏனித்தனை
 பிரிவுகள்.

புறநாநூற்றுத் தாய்மை
 இன்னமும் உண்டு,
 இன்றும்
 இறந்த மகனை புரட்டிப்பார்க்கும்
 சம்பவங்கள் உண்டு.

எதிரி இல்லாத போதில்
 என் மகன்
 எப்படிச் செத்தான்
 விம்பிடும் தாய்மை - தினம்
 வீதிக்கு வருவதுண்டு.

நண்பனைத், தோழனைக்
கொன்றிடும் செயல்கள்
தொடருது இன்றும்
இளமையை வெறுத்து
இரத்தங்கள் சிந்தி
கண்ணிகள் விதைத்து
எதிரியை
வெல்லுது ஒரு கூட்டம்.

இந்தக்
காரணம் பேசி - சில
காரியம் செய்து
காசுகள் பண்ணுது
இன்னொரு கூட்டம்.

ஆனால்,
நாளை வரும் விடிபொழுதில்
மலைகளின் முகட்டில்
எழுந்திடும் சூரியன் - வடக்கில்
பனைகளை தழுவும்
பனைகளின் ஓலைகள்
எழுப்பிடும் ராகம் - நக்கிள்ஸ்
தொடர்களில் ஒலிக்கும்.

சில பூக்களை இழந்து
புலம்பிய மாந்தர்
வடுக்களை வருடி - புதிய
வாழ்க்கைக்குச் செல்வர்.

வண்ணச் சிறகுகள் இழந்து
வருந்திய பறவைகள்
ஜோடிகள் சேர்ந்து
சோகங்கள் மறக்கும்.

நாளைய பொழுதில்,
மனிதர்கள் தோன்ற
மானுடம் வெல்லும்
மனிதர்கள் தோன்ற
மானுடம் வெல்லும்.

நாளைய விடிபொழுதில்/09 மார்ச் 1986

மெல்லச் சாகுது மனுசம்

செவ்வரத்தம் பூ மறந்தோம்
செவ்விளனீர் மறந்தோம்
சிறு குறிஞ்சி மணம் மறந்தோம்
எத்தனையோ மறந்தோம் - நினைத்ததெல்லாம்
நண்பா ! உன் வீரத்தை
எங்களை வாழ்வுக்கு அழைக்கும் உன் தியாகத்தை

எதிரிக்கு வீயுகம் அமைக்கும்போது
நண்பர்களால் கொல்லப்பட்டாயாம்
எதிரியின் சன்னங்கள் துளைத்திருந்தால்
பொறுத்திருப்பாள் உன் அம்மாள்
எப்படித்தான் துடித்தாளோ !
யாழ்ப்பாணத்து சுடுமணலே
அர்த்தமில்லா இக்குருதியால் நீ
குளிர்ந்தாயா ? நீ குளிரமாட்டாய் !

மெல்லச் சாகுது மனுசம் அங்கு
வெல்லப்போவது யார் என்றாலும் என்ன
எதிரியும் வழக்காளியும் ஒன்றென்றால்
இந்த மனநிலை மக்களுக்கு வந்துவிட்டால்
துப்பாக்கிகளும் தத்துவங்களும்
பறணில்தான்.

தமிழ் முரசு/ பங்குனி 1986

வசந்தம் தொலைந்த காலம்

சந்தோசப் புயலாகும்
சித்திரை தலைச்சோளகம்
சோளகத்தின் தழுவலிலே
தலையாட்டும் பனை, தென்னை
பனை, தென்னை நிழல்களிலே
நாலு நிறப்பூச் சொரியும் நாயுண்ணிப் பூக்காடு.....

வானம் தொடும் மாயமாய்
நீலமாய் தூங்கும் கடல் கூட
அலை அசைந்து நுரை எழும்பும்
வசந்த காலம் இப்போ
எங்கள் பூமியிலே !

பூமியும் அழகுதான், வானமும்
வண்ணம்தான்.....
எங்கள் மக்களோ ?
வசந்தம் தொலைத்த காலமாய்
காலைகள் விடிவது சாவுக்காய்
மாலைகள் என்பது மரணத்துக்காய்
அவியாத நெருப்புக்குள்
அந்தரித்து வாழ்கின்றார்.

இறப்பிலும் மரண இருளிலும்
இருப்பவர் மீள்வது எப்போ ?
சிலுவைகள் தாங்கி
முள்முடி தரித்து செத்திடும் வாழ்வு
உயிர்த்திடும் நாள் எப்போ ?

வைகாசி/1986

பகலுக்கு நிலவாகி

கட்டிடங்கள் நெரித்து
காற்று இறந்து போன
என் புறாக்கூண்டு யன்னலுக்கால்
இல்லாத வானத்தில்
இருக்கின்ற மேகத்தை பார்த்து
என் கண்கலங்கும்.

நாலு பேர் அல்லது ஐந்து பேர்
சேர்ந்து நடக்க முடியா
யாழ் மண் ஒழுங்கை
மன நெரிவின் அவலம்
என் இதயத்தை குலுக்கும்.

காட்டு விலங்கிரங்கும்
கைக்கூலிப்படையிரங்கும்
அன்பனும் நண்பனும்.....
எந்தத் தேவனுக்கோ கற்பூரமாக்கி
வீதிக்கரைகளிலே போட்டெரித்தார்.

எந்த இயக்கம்?, எவன் தலைவன்?
என்ன பெரிய வித்தியாசம் ?
எனக்கொன்றும் புரியவில்லை
ஆனால்
எம்மவன், எம்மகன்.

ஆறுமில்லை, குளமுடில்லை
அருவியென்று எதுவுமில்லை
உப்பு வரட்சி குடாச் சோளகம்
இப்போ எங்கள் தேசமெங்கும்
ஏய் யாழ்ப்பாணமே !
புத்திரர்களின் நிணத்தாலும் இரத்தத்தாலும்
உன் ஊற்றுக்களை நிரப்பு.

துப்பாக்கிகள் மனிதனை இயக்க
மனிதார்த்தம் சூடுபட்டு சாகுது.
வீடுகட்ட வெளிக்கிட்ட வீரர்கள்
கல்லறை கட்டும் கைங்கரியத்தில் !

இரவல் சீலையில் இதுநல்ல கொய்யகம்
ஏமாந்தவர் நாம். இப்போதாவது
அண்ணன் தம்பிக்குள்
குருசோத்திரம் அமைக்கும்
சகுனிகள் முகமறிவோம்.

காலக் குதிரையிலே நான்
கனதாரம் சென்றாலும்
பாலகரே நீங்கள் பகலுக்கு நிலவாகி
கடலுக்குள் மழையாகி நேற்று
முகமழிஞ்சு போன கதை
நான் மறவேன்.

தமிழ் முரசு/ ஆனி 1986

கான மயிலாடக்.....

பிரபஞ்சமேவிய பார்வைகள்
"உலகத்தையே மாற்றுவோம்" பேச்சுக்கள்
செய்கைகளோ ! தூ !!

அண்மையில் மிக அண்மையில்
அறிந்தேன்
தொலைந்தநாள் செய்தியொன்று
ஆயிரம் சம்மட்டிகள்
இதயத்தில் அடித்தது !

நாட்டினைக் காக்க புறப்பட்ட ஒரு
முகம் தெரியாத்தோழன்
தலைமை வெறியில்
துப்பாக்கி முனையில்
தன்கிடங்கை தானே வெட்டி
அவனே படுத்து.....
விடுதலை பெற்றானாம்
அக்கணத்தில் அம்மாவென்று அழுத
"தமிழ் ஓலம்"
கிடங்கையே நிரப்பியிருக்குமே !

நேற்று.....
நீண்ட நடைப்பாதையில்
பல ஆண்டுகள் போரிட்டவன்
அரை வயிறு சிதை வாழ்வு
காடு மேடு என்று - ஒரு
காலத்துக்காய் காத்து இருந்தான்.....

சந்ததி வாழ்விழந்து
எங்கோ சவமானான்.
அறிக்கைகள் தான் கிடைத்தது
உடலினைத் தேடுவோம் !

எங்கள் சந்தோசக் காரணங்கள்
எல்லாம் தொலைந்தனவோ !
ஏய் மூத்த குடியே
இரு கைகளை உயர்த்தி
பழம் பெருமைகள் பேசி
நிர்வாணமாய் வெளியினில் வா
இந்த உலகத்தைப் பார்.

கான மயிலாடக்
துவக்கெடுத்தோம்
படை அமைத்தோம்
ஆத்மாக்களை குறிவைத்தோம், போ !

தமிழ் முரசு/ஆவணி 1986

கட்டிடக் காட்டுக்குள்

சூரியன் கிழவனாகி மங்கிக் கிடந்தது
பனிப் பூக்களை சூடினாலும்
மரங்கள் விதவையாகி
அழுது வடிந்தது !
உடுப்புக்குவியலுக்குள்
வெள்ளை முகங்கள்
சிவந்து சினுங்கியது
புகழ் கொண்ட செயின்
கரையோ தூங்கி வழிந்தது
கட்டிடக் காட்டுக்குள்
இந்தக் காலத்தில்தான்
நான் புகுந்தேன்.

சிறு குருவி வீடு கட்டும்
தென்னோலை பாட்டிசைக்கும்
சூரியப் பெடியன் செவ்வரத்தைப் பூவை
புனரும் என் ஊரின் இருப்பிழந்தேன்.

அலை எழுப்பும் கடலோரம் ஓர் வீடும்
செம்மண் பாதையோரம்
ஓர் தோட்டமும்
கனவுப் பணம் தேட
கடல் கடந்தோம்
நானும், நாங்களும்
அகதித்தரையில்
முகமிழந்தோம் !

வாழ்க்கை கடினமாகிறது
ஒவ்வொன்றும் காலதாமதமாகின்றது
என் தேசத்திலோ எம்மக்கள்
வாழ்வதற்காக வாழ்வை
இழக்கின்றார்கள்.
அக்கினியை கையிலெடுத்த
என் தம்பியோ
தன்னையே சுட்டுப் பார்க்கிறான்
தேற்றிக் கொள்வேன்.

பனிப்பாறைக்குள்
முளைகள் கிழம்பும்
எங்கள் அர்ச்சனருக்கும்
ஒரு கண்ணன் கிடைப்பான்.
எனதூரில் என்மகனுக்கு
பாரீசில்
நான்வாழ்ந்த கதை
சொல்வேன்.

தமிழ் முரசு/ ஜூப்பசி 1986

கடிதங்களில் வாழும் மனிதர்கள்

மனிதர்கள்
எங்கும் முகங்கள்
கடைகளாக
தெருக்களாக
பட்டணம் வாழ்வு கொண்டு இருக்கின்றது.

எல்லோருக்கும்,
காரியங்கள் இருந்தன;
சீவியத்தின்
சந்தோசம் தெரிந்தன
குடிகாரராய், பிச்சைக்காரராய்,
பயித்தியக்காரராய்
உயிரோட்டம் இருந்தது.
இந்த தேசத்தில்
நாங்களோ !

கடிதங்களில் வாழும் மனிதரானோம்
ஐந்து வருடங்கள்
மனைவியுடனும், சின்ன மகனுடனும்
கடிதத்தில் குடும்பம் நடத்தும்
என் நண்பன்.
எட்டு வருடங்கள்;
தாயின் முகத்தை
கடிதத்தில் தேடும்
என் மச்சான்
கடிதங்களில் வாழும் மனிதர்களானோம்.

உருத்துக்கள், உறவுகள்
நெருப்புக்குள் வாழ.....
அவர்கள் இருப்பின் சுகமறிய
காலைகள் விடிந்ததும்
கடிதங்களை தேடுகின்றோம்.
வீட்டுக்கு வெளியே குளிர் கொட்ட
நெஞ்சக் கூடு நெருப்புக்குள் அவியுது.

இருப்பதற்காய் வாழாமல்
மற்ற மனிதரைப்போல்
வாழ்வதற்காய் இருக்கும்
காலங்கள் வர வேண்டும்.

தமிழ் முரசு/ மார்ச்சு 1986

நாளைய நிலவு

என்னை நீ தேடாதே !
இன்று,
எனக்குள் நான் இறந்தேன் !
சீவியத்தில் நேசித்தவனே !
மரணத்திலும் மறவாதே.
இந்த மரணம்,
குளிர் தேசத்து மரங்களைப்போல்,

இன்னொரு கோடையில் அங்குயிர்ப்பேன்.
அப்போ,
இருக்கப் பிறந்த மனிதனை
சாகப்பண்ணி,
அதற்கோர் காரணம் சொல்லி,
கைதட்டுக் கேட்கும்
காலங்கள் அகன்றிருக்கும்.

ஏறச்சொன்னால்
எருதிடம் உதைவாங்கி,
இறங்கச் சொன்னால்
உழவனிடம் அடிவாங்கி
எங்கள் இருப்பறியா இருப்பிற்கு
நீயுமோர் இலக்கணமானாய் !

நானோ--
அவமானத்தையும் சிலுவையையும் தாங்கி
நாடோடிப் பாடகனானேன்.

காலமே கைவீசி நட !
பூவும் புழுதியும் இருக்கட்டும் !
கடற்கரையோரத்தில்
பூவரசும் இருக்கட்டும் !
நாளைய நிலவில்,
நண்பனே !
நானும் நீயும்,
இருத்தலைப்பற்றி பேசுவோம்.

அலை/மார்கழி 1986

நேற்றிருந்தோம்

பெற்றதாயும்
பிறந்த பொன்னாடும்
எங்கோ நெடுந் தொலைவிலிருக்க
இங்கேயோர் குளிரிளவில்
இருப்பிழந்த அகதி மகன்
ஓங்கிக் குரலெடுத்து
நேற்றிருந்த கதை சொல்லவந்தேன்.

காத்திருந்து காத்திருந்து
துன்பக் காலங்கள் போகவில்லை.
இலை உதிர்ந்து சருகாகி
சருகழிந்து எருவாகி
மரம் துளிர்ந்து செழித்து
காலங்கள் மாறுது - எங்கள்
துன்பக் காயங்கள் மாறவில்லை.

நேற்றிருந்தோம்
எங்கள் வீட்டினிலே
இன்று அலைகின்றோம்
அந்நியரின் தெருக்களிலே -
நேற்றிருந்த அந்த வாழ்வினிலே
எப்படித்தான் நாம் இருந்தோம்.

தொழில் நுட்பக் காலம் நகர்ந்து
மின் - அணு- பெளதீகக் காலம்
உலகை வெல்லும்
நாமோ -
கிடுகு வேலிக்கு போட்ட கிழுவை
உனக்கா எனக்கோ ?
யுகக் கணக்கில்
காலத்தைக் கொல்வோம்
என்னருமை யாழ்ப்பாணமே !

இப்படித்தான் நேற்றிருந்தோம்
இப்படித்தான் நேற்று அங்கிருந்தோம்
யாழ்ப்பாணத்தை பெயர்த்துக் கொண்டு
யாழ்ப்பாணத்தையே போர்த்திக்கொண்டு
தப்பி வந்தவர் ஒரு பாதி
தற் செயலாக வந்தவர் ஒரு பாதி
செயின் ஆற்றங்கரைகளிலே
நாம் நிறைந்தோம்.

வட கோடியுயர்ந்தால் என்ன
தென் கோடி சாய்ந்தால் என்ன
தாய்ப்பூமி
துன்பக் கடலுக்குள் அமிழ்ந்தால் என்ன
அகதிக் "காட்" டுண்டு
காரும் வீடும் வேண்டும்.
கனவுண்டு
ஐயோ தமிழா,
சிங்களத்து துப்பாக்கிக்கு பயந்து
ஏவுகணைப் பின்னலுக்குள் சிக்குண்டாய்.

எருதுகள் படுக்க விரும்புவதுண்டு
எசமான்கள் விரும்புவதில்லை.
யூதருக்கு நடந்த கதை
எங்களுக்கும் உண்டு.
சரித்திரம் சொல்லும் சாட்சியும் அதுதான்
சந்ததிக்கு நல்லது செய்யும்
மார்க்கத்தையறியோம்.

காவோரி நதியோரத்தில் பிறந்தவன்
காலத்தால் அகதியாகி
மாவலி நதியோரம்
வீணுக்குழைத்தழிந்தான்.

கல்வாரிக் கொடுமை
கண்டி மலைகளில் நடக்க
மௌனத்திருந்தது ஈழத்தின் மறுபகுதி-
மௌனத்தை மொழிபெயர்க்கும்
வித்தகர்கள் அன்றிருந்தால்
அகதித் தமிழன்
உலகில் இன்றில்லை.

மூன்று கடல் தூழும்
மூன்று தமிழ் வாழும்
என்னருமை யாழ்ப்பாணம்.
நிர்சாமமும் குருநகரும்
கொடிகாமத்தின் நெடிய வீதிகளும்
சாதிப் பேயடித்து
இரத்த வாந்தி யெடுத்தது
அந்நாளில்.

இன்று,
ஒத்திவைக்கப்பட்டுள்ள
சாதிப்பிளவுகள்
நல்ல சகுனம் கேட்குது
மீண்டும் ஒரு முறை ஆள்வதற்கு
என்னருமை யாழ்ப்பாணமே !

தரப்படுத்தல் -
சிங்களத்து அரசும்
மனமிரங்கும்
மன்னார் வன்னியென -
யாழ்ப்பாணமே
அங்கு பரீட்சை எழுதும்
என்னருமை யாழ்ப்பாணமே !

இன்பத் தமிழுக்கு அமுதென்று பெயர் - இப்போ
தமிழர் எங்களுக்கு அகதியெனப் பெயர்.
சங்கம் வளர்த்த தமிழன்
சங்கங்களின் சந்தாக்காரனானான்.
மாடு கட்டி போரடித்தால்
மாளாது செந் நெல் என
யானை கட்டிப் போரடிக்கும்
தென் மதுரைச் சீமையென்பர்.

தென் மதுரைச் சீமையில் தான்
திருநெல்வேலியும்
இராமநாதபுரமும்.
இங்கிருந்து தான்
பஞ்சம் பிழைக்க
படைநடப்பு நடந்து வந்தார்
தென்னகத்து பைந்தமிழர்.

வெள்ளைத்துரையும்
கறுப்புக் கங்காணியும்
கடாரம் வென்ற தமிழனுக்கு
காதிலை பூச்சுத்தி
கடல் கடக்க வழிசமைத்தார்.
அட்டைக்கடி நடையும்

அரைவயிறுப் பட்டினியுமாய்
கண்டிச் சீமைக்கு
பசி தீர்க்கும்
கனவைச் சுமந்து வந்தார்.
சங்கம் வளர்த்த தமிழன்
சங்கங்களுக்கு சந்தாக்காரனானான்.

மலையைப் பார்த்தால்
மண்மகளின் முலைகளைப்போல்
மலைகளின் மைந்தர்கள்
எம் தமிழர்
பட்டினியால் பிச்சையெடுத்தார்.

பருத்தித்துறை தொடங்கி பதுளை வரை
 மன்னார் தொடங்கி மட்டு நகர் வரை
 பொத்துவில் உட்பட்ட பிரதேசமெங்கும்
 தனித்தனியாகவும் இயக்கங்களாகவும்
 எங்கள் இருப்பினை உறுதி செய்யும்
 எங்கள் சந்தோசக் காரணங்கள்
 எம் தேச மக்கள்
 சிலுவைகள் தாங்கிமுள்முடி தரிக்கின்றார்.
 இரவு பகல் விழித்திருந்து
 இன்னல்களை தான் ஏற்று
 மக்களைக் காக்க மரணத்தைவெல்ல
 நேற்றுப்பிறந்தவனே ! இங்கிருந்து
 உன்னை வணங்குகின்றோம்.

செவ்வரத்தை பூ மறந்தோம்
 செவ்விள நீர் மறந்தோம்
 என்னத்தைத்தான் நினைத்தோம்
 சேரனே ! ஜெயபாலனே !
 ஈழத்து கவிஞர்களே !
 நினைவை விட்டு அகலாததெல்லாம்
 உங்கள் உயர் தமிழ்க் கவிதைகள் தாம்.

பகவன் அகலும் பகல் நெருங்கவேண்டும்
 பருத்தித்துறையிலும் அடி வாங்கி
 பதுளையிலும் அடி வாங்கி
 பகைவன் அகலும் பகல் நெருங்க வேண்டும்
 நேற்றிருந்த இருள் அகன்று
 புத்தம் புதுச் சூரியன்
 எங்கள் வானில் ஒளி வீசும்
 காலைகள் வர வேண்டும்.

மண்ணில் தெரியுது வானம்/ 1986

கல்தோன்றி மண்தோன்றி.....

கீதைக்கு விளக்கம்
கேட்டரோ !
வானொலியிலும் தொலைபேசியிலும்
பெரியம்மாவின் மகனை
சித்தியின் மகன் கொல்லத் தேடுகின்றான்
உத்தரவு வந்ததாம்.

காற்று இல்லை
ஒளியில்லை
புறாக்கூண்டு வாழ்வுக்காறர்
எங்களுக்கு இப்போ
எந்த நம்பிக்கையும் இல்லை.

கடத்தி செல்வது, கழுத்தை முறிப்பது
காணாமல் போகப் பண்ணுவது,
கல்தோன்றி மண்தோன்றாக்
காலத்து புகழ்
காட்டு மிராண்டித்தனம்
தூ !
கோயில்கள்..... கல்லூரிகள்.....
கல்விமாண்கள்
நாகரீகம் வளர்ந்ததாம் நாகரீகம்.

மன்னவனும் நீயோ
வளநாடும் உனதோ
இன்னொரு கம்பன் அங்கே
நாடு விட்டுச் செல்லவேண்டுமாம்
கேட்டீரோ !

துப்பாக்கிகளின் பெயரைச் சொல்வதே
பெரிய கௌரவமாய் போன தேசத்தில்
மானிடத்தை யார் மதித்தார் ?

காற்று இல்லை
ஒளியில்லை
புறாக்கூண்டு வாழ்க்கைக்காறர்
எங்களுக்கு இப்போ
எந்த நம்பிக்கையும் இல்லை.

தமிழ் முரசு/தை 1987

வெளியிலே போனவர்கள்

கடல்களுக்கப்பால்
இன்னும்
தேசங்கள் உள்ளனவோ
தேடுகிறார்கள் எங்கள்
மனிதர்கள் !

வெளியிலே போகின்றோம்
எனச் சொல்லி
வெளியிலே போனவர்கள்
பபிலோன் நதியோரத்திலிருந்து
சீயோனை நினைத்தமுத
யூதரானோம்.

நாங்கள் நல்ல சுகம்
உங்கள் சுகம் எப்படி ?
பொய் எழுதி, பொய் எழுதி
பேனாவே நகைக்கிறது.

பனிசட்டு உடல்வாடி
* "பத்திரோன்" முகம்பட்டு
மனம் வாடி
இயந்திரங்கள் ஆனோம்.

அழிந்தவர்கள் அல்ல
வெள்ளியும் நிலவும் போல
சிலபோது மறைந்தவர்கள்
நல்ல மரணம் வரும் நாள்வரை
ஊரோடும் உறவோடும்
கிளைவிட்டு வேரோடி
செழிக்கும் மரமாவோம்
இனி அங்கு.

மாசி/1987

* முதலாளி

நந்தவனத்திலோர் ஆண்டி

மூன்று தமிழ் தோன்றியதும்
எம்மிடமோ- நாங்கள்
மூத்தகுடிப் பரம்பரையின்
புத்திரரோ ?

இராமனும் பரதனும் அடிபடும்
இந்த இராமாயணம்
உலகம் நம்மாலே கற்கும்

இரும்பாலே செய்தாரோ மனதை
இப்படிக்க கொடுமைகள் ஆக
நான் பெரிது, நீ பெரிது
என் சாதி உன் சாதி
என் இயக்கம் உன் இயக்கம்
"நாங்கள்"
நந்தவனத்திலோர் ஆண்டி
கூத்தாடிக் கூத்தாடி
போட்டுடைத்தோமடி !

குந்தியிருக்கவோர் நிலம்
குறித்து காட்டவோர் பூமி
அள்ளியணைக்கும் உறவு
இழந்தவர் இங்கே
காற்சட்டை மேற்சட்டை போட்டு
நிர்வாணமாய் திரிகின்றோம்
அந்நியரின் பூமியிலே !

தமிழ் முரசு/ சித்திரை 1987

விசாரணை

பனி கொட்ட
வெள்ளையாய் இரவு

கொடுமைக் குளிர்காற்று
ஊரின் கோடையை நினைப்பூட்ட
விடியாமல் இரவு நீளும்

நாளள காலையில் விசாரணை
அகதியின் கதை கேட்பார்கள்

பசி தீர்க்க வந்தவர்கள்
பகை ஆறிய கதை சொல்வேன்

கண் வழியே உயிர் பிரிய
பலபேர் பார்த்திருந்தார்.
பாலன் தீலிபன் நிமிர்ந்திருந்தான்
பத்திரிகை குறிப்புண்டு.

கடலையும் கோயிலையும் தவிர
வேறொன்றுமறியா
பக்கத்துவீட்டு செபமாலை அப்பு
அமைதிக்கு தடங்கலாகி
மூன்று நாட்களுக்குப் பின்தான்
உடல் கிடைத்தாம்
அம்மாவின் கடிதம் தலைமாட்டில்.

கண்ணயர்ந்த ஒருகணம்,
இருந்த கச்சையையும் அவிட்டுவிட்டு
காந்தி தாத்தா வடலியடைப்பில்
நடந்து வரக் கனவு கண்டேன்.

நாளை காலையில் விசாரணை
நாள்தோறும் வாதிக்கப்பட்டு
காலைகள் தோறும் தண்டிக்கப் படுகின்றேன்.

உடல் சுமந்து மனம் சலிக்கும்
இருந்தாலும்
யுத்தமே என்னை வாழச்சொல்லுது
சீவித்திட காரியங்கள் உண்டு
இருக்கப்போகின்றேன்,
நாளை காலையில் விசாரணை.

09/04/1988

